

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra Antonius i Paris (Danske Klassikere)

Citation: Claussen, Sophus: "Antonius i Paris", i Claussen, Sophus: *Antonius i Paris*, udg. af Jørgen Hunosøe ; Esther Kielberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, [i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab], cop. 1990, s. 80. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen01-shoot-idm140218344506096/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Antonius i Paris

Vi vilde retlede den berømte Symbolist og føre hans Tanker længer mod Nord. Det strandede paa hans franske Tilbøjelighed til at generalisere Tingene: var vi ikke Hollændere, maatte vi være svenske i alle Fald. Og saaledes blev vort Land ham bestandig liggende i det Ubekendte.

«Deschamps siger mig, at De har oversat nogle Vers af Baudelaire i Deres Land. Saa sætter De altsaa megen Pris paa ham?» sagde Verlaine med en ærbødig Inderlighed som en Mand, der kun træder frem for det Ubekendte med blottet Hoved; han lagde spørgende sin Haand paa en Stoleryg: «Vil De tillade, at jeg tager Plads hos Dem?»

Først efter at vi havde bedt ham, satte han sig.

«De, som har oversat Baudelaire, De holder jo af ham?» gentog han. «Ikke sandt, han har gjort Epoke i Literaturen? Er han ikke den største og mest originale Digter i dette Aarhundrede? Sig mig, Deres By, Deres Hovedstad ... København ... er det en Storstad? Man maa have levet i en stor By for at forstaa Baudelaire til Gavn. – De siger, at De ogsaa kender til mine Vers ... Ser De, hvis jeg i det hele taget er noget, saa er jeg kun en lille Baudelaire – en ganske lille Baudelaire. Jeg giver mig ikke ud for andet ...»

Møjsommeligt, med mange Gentagelser, talte den sære Digter, en af de ærlige faa, som aldrig for smuk Versekunst og skøn Veltalenhed har glemt det Glimt af Menneskehaab eller Menneskejammer, hvorpaa det i Poesien alene kommer an. Hans lurvede Dragt blev som et Smykke for en ren, dybt oprigtig Sjæl – en trofast, vidunderlig Sjæl, helt gennemtrængt af sin Ild. Med Skarnet havde ikke han selv, men et uforstaaende Samfund tilstænket hans Klæder.

Imidlertid vovede efter nogen Venten den underdanige Rødskaag fra før at trække Verlaine let i Ærmet:

«Sig Godnat til mig, *notre père!*»

«Godnat Bibi!»

Bibi, som nylig havde aftørret Mesterens Ryg, rakte Kinden frem til et Kys efter gammelfransk Skik.

«Kys mig, *notre père!*»

Verlaine kyssede ham paa Kinden, men da Bibi nu ogsaa vendte den anden Kind til, gennede Verlaine ham uvillig fra sig med Albu-en: «*Nous aurons l'air ... Lad os nu være fri!*»

Skont Rytget siger, at Paul Verlaine holder af Absinth, vilde han